

105- CHUYỆN NGƯỜI CẦU VỊ TRỜI TỖ-MA MONG ĐƯỢC GIÀU LỚN

Ngày xưa có hai anh em nhà cửa nghèo khó. Người anh ngày đêm thường tinh cần lễ bái cầu vị trời Tỳ-ma mong được giàu lớn, mới bảo người em cày ruộng gieo giống. Anh cầu thỉnh như vậy trải qua thời gian lâu. Khi ấy vị trời Tỳ-ma hóa làm người em, đến bên cạnh anh. Người anh tức giận nói với em:

–Sao em lại không ra sức trồng tía, đến đây làm gì?

Khi ấy người em đáp:

–Anh ở tại chùa thờ trời, ngày đêm cầu thỉnh mong được giàu lớn. Ngày hôm nay em cũng muốn bắt chước anh, trai giới cầu nguyện, mong được giàu lớn.

Người anh nói với em:

–Em không chịu cày bừa gieo giống, thì làm sao được giàu sang phú quý?

Người em trả lời anh:

–Có phải thật sự nhờ trồng tía mới thu hoạch được sao?

Người anh không thể trả lời được. Khi đó vị Trời Tỳ-ma hiện nguyên hình là vị trời, nói:

–Năng lực hiện nay của ta có thể giúp người một cách chân chánh ấy là ngày nay người phải tu hành, bố thí thì ngày sau mới có thể giàu có. Bởi nhiều kiếp quá khứ của người không tu bố thí cho nên mới bị bần cùng. Bây giờ tuy người ngày đêm siêng năng cầu ta để được giàu có, với nhiều tiền tài châu báu nhưng làm sao mà có được. Như cây xoài vào mùa đông, dù có phụng thờ trăm ngàn Thiên thần muốn cho có trái, trái cũng không thể có được, người cũng như vậy, trước không tu nhân, mà lại đến ta cầu xin được giàu có thì làm sao mà được. Khi quả đã chín rồi không cầu mà vẫn cứ có.

Vị trời bèn nói kệ:

*Phước nghiệp như trái chín*

*Không cần phải thờ cúng*

*Người cỡi trên xe giới*

*Sau được sinh lên trời.*

*Định kiến như đèn tắt*

*Muốn đến cõi vô vi*

*Tất cả do hành dụng*

*Cầu trời ích lợi gì?*

M